

med den største Skam af Verden. Nu vil man maatte sige, at saaledes kan det ikke gaa; det er kun Noget, der kan opstaa i en forskruet Bondemands Hjerne; men saa siger jeg, at jeg har de Sagtyndiges Tilslutning ogsaa i den Henseende i Betænkningen, og jeg skal tillade mig at oplæse nogle Linier af denne, som vise, at de have den Mening. Der staar nemlig: „Ved en Besættelse af Nørrejylland vilde vel Sværdet ikke være flaaet os af Haanden strax, men, som Historien mange Gange har vist, vil den, fortsat gennem længere Tid, dog omsider tvinge Landet til at bøje sig. Under en Krig med vor sydlige, mægtige Nabomagt vilde en Besættelse af Nørrejylland og eventuelt Fyn vel ikke være den hurtigst virkende eller mest afgjørende Maade for den til at tvinge Danmark; men den vil under mange Omstændigheder være den Fremgangsmaade, som vil koste Thykland mindst Anstrengelse, og ved hvilken denne Magt langt fra vil vove saa Meget som ved et Angreb mod Sjælland.“ Nu mener jeg, at naar den ikke vil vove saa Meget, saa er det den letteste Sag af Verden, at besætte Thyland og Fyn; thi den veed, at vi ikke kunne holde den ude derfra, og Følgen vil i Længden blive, at vi komme til at overgive os. Man vil altsaa se, at de Sagtyndige i Virkeligheden have den Mening, at Thykland kunde paa den nemmeste Maade tvinge os ved at besætte Thyland og Fyn; men naar det er Tilfældet, hvorfor skulde vi da ofre Landets Formue, naar vi se, at det bliver et rent tilfældigt Træf, om vi nogenstunde komme til at benytte Kjøbenhavns Befæstning under en Krig? Naar jeg samler det Hele, er Befæstningen til Skade med Hensyn til at afflaa en Vandgang, og naar en Krig udbryder i en Fart, bliver det ikke os, men Fjenden, der besætter Kjøbenhavns Befæstning, og endelig bliver den nemmeste Maade at tage Danmark paa at besætte Thyland og Fyn; men saa synes jeg, at det er den urimeligste Maade at ville forsvare os paa at ville besætte Kjøbenhavn. Jeg vil derfor ogsaa paa det Bestemteste fraraade det. Det var en urimelig Udtalelse, der kom fra det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), at da ikke alle Medlemmer af det store Flertal ere enige, er dette ikke berettiget til at afgjøre Sagen. Svire er jo dog kun et lille

Mindretal, og jeg vil da spørge det ærede Medlem, om han synes, at det er mere berettiget dertil. Jeg kan ikke forstaa den Tankegang.

Formanden (Høgskbro): Jeg skal hermed afbryde Forhandlingerne og udsætte Mødet til i Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Mødet afbrudt Kl. 4 $\frac{1}{2}$.

Mødet gjenoptoges Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften.

Formanden (Høgskbro): Forhandlingerne ere gjenoptagne. Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgtreds har Ordet.

Lauridsen: Jeg skal, uagtet jeg ikke har udtalt mig for en leiet Hær, dog tillade mig at gjøre nogle korte Bemærkninger i Anledning af de Indvendinger, der ere fremkomne mod, hvad jeg mener at have udtalt, fra adskillige ærede Medlemmer her i Thinget. Jeg skal da først og særlig vende mig til dem indenfor mit eget Parti, som have sagt Noget om den Ting, og skal saa senere komme til en Bemærkning, der kom fra det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), der talte ud af sit varme, danske og demokratiske Sindelag, og lagde mig det forførelige paa Sinde, der var i at stille mig saaledes, som jeg gjorde. Jeg tror, at den Indvending man saa ofte hører om en leiet Hær, nemlig, at det ikke vil sige Andet end et Gendarmerikorps, saaledes at man om den samler Alt, hvad man ellers har at sige af Gend om Gendarmerikorpset, er forkert. Gendarmerikorpset er jo netop ikke ment som Hær, men ment som Politi, og der er vistnok med Hensyn til Gendarmerikorpsets fuldstændig Enighed her i Landet mellem Alle,